

ANNA KAIJA

TUULEN TAISTO

KRISTALLIN LAPSET

Maan mahti (2015, 2017)

Tulen tahto (2017)

Veden vaisto (2018)

Tuulen taisto (2020)

MUUT TEOKSET

Kymmenen kulmaa – Type & Tellin novelliantologia (2017)

Missä sydän (2017)

Pelikasvattajan käsikirja 2 (2018)

ANNAKAIJA

*T*UULEN *T*AISTO

© 2020 Anna Kaija

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN: 9 78-952-802-268-8

Kansikuva: © 2020 Eveliina Kronqvist

Maailmankartta: ©2020 Anna ja Mika Kaija

Keskeisiä henkilöitä

Kristallia herättämään lähteneet

Lady Momi	Maakristalli herättämään lähtenyt papitar
Lady Senna	Näkijän uneen vajonnut papitar ja lady Momin paras ystävä
Vartija Blade	Lady Momin vartija kristallin herätysmatkalla
Vartija Nera	Lady Sennan vartija
Thyme Levedueir	Palkkasoturi, kiertolainen, apuna kristallin herätysmatkalla
Astara Levedueir	Palkkasoturi, kiertolainen, apuna kristallin herätysmatkalla

Muut

Sonja Maarentytär	Papitar, joka on lähtenyt etsimään lohikäärmeitä, aikoo nousta niiden hallitsijaksi ja lentää niiden avulla herättämään maakristallin
Len Kamirinpoika	Merikarhu, joka on mutkien kautta päätenyt Sonjan avuksi ja nimelliseksi puolisoiksi
Aden	Laivan kokki, joka on myös päätenyt Sonjan matkaan, Lenin rakastaja
Kuningas Cercia	Merirosvojen hallitsija, jolla on oma kaupunki Lohikäärmesaarilla
Lora	Kuningas Cercian oikea käsi
Herra Lusoa	Lady Sennan isä, Vesikristallin temppelin näkijä
Take Heralinpoika	Minolasta kotoisin oleva temppelien vastustaja, jonka lady Senna surmasi vahingossa

Nemurian m

Hy

Keski

Läntinen
suurmeri

Louhimeri

Lohikäärmesaar

maailmankartta

Hyytömeri

keskinen valtameri

eri

saaret

Itäinen
suurmeri

LUKU 1

Nahahan pellot levittäytyivät Sennan edessä niin tuttuina, että hänen rintaansa alkoi puristaa ja hengitys kulki pihisten. Kasvavan viljan tuoksu sekoittui mehevään multaun, ja sadonkorjuun aika olisi pian. Sennan sydän jysähti. Syksyn olisi pitänyt olla pidemmällä ja viljan jo leikattu, läheisen metsän hehkuvan väriloiston olla vaihtumassa ruskeuteen ja lehdettömiin oksiin. Aika oli jälleen nyrjähtänyt, ja Senna oli päätynyt johonkin muualle kuin missä hänen olisi kuulunut olla.

Missään ei näkynyt kiintopistettä todellisuuteen, ei keinoa palata Vesikristallin temppeleille, ellei Senna sitten aikonut kävellä sinne. Ei sillä, että hän olisi tiennyt, mihin suuntaan hänen olisi matkattava. Tuuli puhalsi hiukset kasvoille ja työnsi selästä kuin olisi halunnut saada hänen jalkansa liikkeelle. Senna keskittyi tuntemaan tuulen ihollaan. Aiemmissä näyissään hän ei ollut voinut koskettaa mitään. Hän oli vain nähnyt ja kuullut asioita. Toisaalta hän muisti istuneensa sängylle, mutta oliko hän todella istunut. Hän ei osannut sanoa. Nyt kuitenkin multa möyri paljaiden varpaiden väleihin ja viljan korret kutittelivat sääriä. Maailma tuntui todellisemmalta kuin koskaan aiemmin.

Senna tunnusteli maata varpaillaan ennen kuin uskaltautui astumaan eteenpäin. Kamara oli aito, hitusen viileä ja kostea, joten aiemmin päivällä oli luultavasti satanut. Nyt aurinko oli jo piiloutumassa puiden lomaan, eikä pelloilla näkynyt ketään, ei edes niiden laitamilla. Pienen kylän ikkunoista kuitenkin kajasti valoa.

Sennan askeleet kiihtyivät, kunnes hän jo juoksi. Multa tarttui varpasiin, mutta hän ei välittänyt syöksyessään kohti kotitaloaan. Kyyneleet kiipesivät silmille, vaikkei suru puristanut. Silti juuri nyt kaikki tuttu ja turvallinen hyökyi hänen ylitseen. Sara ja isä olivat täällä. Hän saisi nähdä heidät vielä kerran ennen kuin jatkaisi matkaansa kohti Tuulikristallin temppeliä ja auttaisi Momia herättämään maakristallin. Hän saisi tilaisuuden kertoa, mitä oli tapahtunut. Tilaisuuden kysyä, mikseivät isä ja Sara olleet koskaan paljastaneet totuutta hänen syntyperästään. Asiat voitaisiin puhua auki, selvittää kerta kaikkiaan. Sen jälkeen olisi kevyempi matkustaa.

Tuttu talo nousi edessä yhtä tomerana kuin aina mutta siinä oli jotain erilaista kuin ennen. Katto oli suuremmassa, ehkä jopa ruskeampi kuin aiemmin, ikkunat näyttivät kirkkaammilta ja verhot puhtaammilta, pihassa seisovat puut liian pieniltä ollakseen samoja, jotka Senna muisti edelliseltä vierailultaan. Hänen askeleensa hidastuivat ja pysähtyivät lopulta ikkunan taakse. Sisällä erottui yksi lamppu, jonka ääreen oli istahtanut viimeisillään raskaana oleva punapäinen nainen. Hetken Senna luuli Saran tulleen isän luokse vieraisille, mutta naisen piirteet olivat erilaiset kuin siskon, ja silti niin kovin tutut.

“Äiti!” sana muodostui Sennan huulilla. Parahdus leikkasi iltaa mutta naisen ikkunan toisella puolella ei havahtunut, vaikka Senna tiesi, että äänet kantoivat sisälle erittäin hyvin. Hän ei uskaltanut liikahtakaan, sillä äiti saattaisi kadota, jos häntä häiritsisi. Sydän pamppaili rintaa vasten ja kipusi ylemmäs kuristamaan kurkkua. Miten äiti saattoi olla täällä? Oliko tämä todellisuutta vai näky menneestä? Polttava halu säännätä sisälle ja heittäytyä äidin syliin korvensi Sennaa mutta hän pysytteli paikoillaan.

Huoneeseen astui toinen hahmo. Senna tunnisti isänsä, jonka olemus oli kuitenkin nuorempi kuin hän muisti. Kyllä, hän oli jotenkin päätynyt menneisyyteen.

“Annoin Saralle yrtit, ja hän nukkuu pian. Meidän on tehtävä se tänä yönä”, isän sanat kantoivat ikkunan läpi.

Äiti hieroi ohimoitaan kulmat kurtussa.

”En tiedä, onko se oikein...”

”Teillä kaikilla on edessänne parempi elämä, kun totuus ei paista jokaiselle vastaantulijalle. Kasvatan lapset kuin omani, ja siltä heidän tulee myös näyttää. Ihmisen lapsilta, ei haltiavaihdokkailta.”

”En halua tuottaa Saralle kipua.”

”Parantaja lupasi, ettei tyttö kärsi kohtuuttomasti. Ajattele sitä kipua, jota hän tuntee, kun toiset lapset kiusaavat häntä töröttävistä korvista. Ajattele naima-kauppamahdollisuuksia. Ei tässä kylässä tai naapurissa kukaan puolihaltiaa nai kuin uhattuna.”

”Sinä kuitenkin kelpuutat minut?”

”Olin kelpuuttanut sinut jo aikaisemmin. Ei ole sinun syytäsi, että se haltiakloppi langetti päällesi loitsun. Hänellä oli kristallilta saatuja epäluonnollisia voimia, joilla hän sinut vietteli. Mutta nyt olet turvassa, ja kun leikkaamme lasten korvat, ei heilläkään ole enää hätää.”

Äiti puisteli päätään mutta nyökkäsi heti perään. Päättäväisyys työntyi hänen kasvoilleen, kun hän silitteli vatsakumpuaan.

”Heidän vuokseen mitä tahansa.”

”Mitä tahansa”, isä vastasi. ”He eivät tarvitse totuutta vaan turvaa. Lupaan suojella teitä kaikkia.”

Senna tajusi painaneensa nenänsä ikkunaan ja vetäytyi nopeasti taaksepäin. Lasiin ei jäänyt jälkeä, ei edes illan viilentymisen myötä huuruuntuneesta hengityksestä. Hän suuntasi askeleensa ulko-ovelle ja yritti vetää sen auki, mutta käsi tapasi vain tyhjää.

Minä haluan sisälle, minun on nähtävä Sara, ajatus puski mieleen väkisin. Seuraavassa hetkessä hän huomasi seisovansa piskuisessa eteistilassa, vaikkei ollut koskenut oveen. Henkäisy karkasi huulilta, ja Senna läiskäisi käden suunsa eteen. Hän ei halunnut tulla kuulluksi sen enempää kuin nähdyksikään siitä huolimatta,

että samaan aikaan olisi ollut ihanaa vielä kerran painaa pää äidin syliin. Senna ei edes tiennyt, kumpi olisi kamalampaa; se, että äiti näkisi hänet vai se, ettei näkisi.

Sara löytyi samasta sopesta, jossa hän oli nukkunut kesäkaudet yhdessä Sennan kanssa. Sisko näytti kuitenkin liian nuorelta, paljon nuoremmalta kuin Senna muisti. Sara oli niin viaton. Käsi oli rutistunut reikäisen räsyn ympärille ja peukalo eksynyt huulten väliin. Sara oli vielä niin pieni, ettei voinut mitenkään muistaa.

Jotain humahti Sennan läpi, ja hän hypähti kauemmas. Isä kumartui soppeen ja nosti Saran syliinsä niin, että tytön pää retkahti. Silti Sara ei edes inahtanut vaan jatkoi raskasta untaan. Isä silitti tytön tukkaa hellemmin kuin Senna muisti. Hänen mieleensä oli palanut kuva kädestä, joka kuritti, ja suusta, joka muistutti siitä, miten kelvottomasti hän oli toiminut, vaikka hän oli yrittänyt olla kiltisti.

“Hän olisi voinut olla omani alusta asti”, isä sanoi. “Tehdään hänestä nyt ihminen.”

“Pelkään, että jotain menee pieleen.”

“Sain tarkat ohjeet. Ei hänellä ole hätää.”

Isä kantoi Saran äidin syliin Sennan tuijottaessa vieressä. Kumpikaan ei osoittanut merkkiäkään siitä, että olisi nähnyt hänet. Sennasta oli tullut näkymättömän perheelleen, olematon. Kenties kyse ei edes ollut pelkästä näyssä kulkemisesta. Isä oli lakannut välittämästä, kun hän oli lähtenyt temppeliin. Hän oli pettänyt isän toiveet tavallisesta elämästä Nahahan tyttärenä ja valinnut toisen tien. Tien, jolta isä oli kenties yrittänyt häntä suojella.

Isä kastoi puhtaana liinan kellertävään nesteeseen, josta nousi pistävä haju. Liinalla hän pyyhki huolellisesti terävimmän veitsensä samalla, kun äiti siirsi Saran hiukset sivuun. Pienet suipot korvat kohosivat kohti kattoa sievinä, täydellisinä, samanlaisina kuin Neralla. Senna painoi kädet suunsa eteen, kun isä asetti veitsen vasten Saran ihoa ja viilsi. Kesken leikkauksen Sara alkoi ynistä ja kyyneleet puskiivat hänen poskilleen. Isä kiskaisi viillon loppuun, ja korvan suippo kärki putosi lattialle. Verta oli kaikkialla.

“Nopeasti! Käännä hänet!”

Isän ääni oli muuttunut kylmän käskeväksi. Äiti oli kalvakka mutta totteli ja käänsi Saran toisinpäin sylissään, vaikka tyttö itki jo ääneen ja veri tahrasi äidin rinnukset.

Enää Sara ei pysynyt paikoillaan. Hänen silmänsä avautuivat sumeina ja kirkuna leikkasi iltaa, kun isä kävi toisen korvan kimppuun. Senna huusi yhdessä siskon kanssa eikä voinut olla katsomatta, vaikka halusi juosta karkuun. Sara rimpuili äidin sylissä ja veitsi jätti korvaan röpelöisen reunan, joka ei paranisi koskaan kauniin tasaiseksi.

“Ah, vauvakin hermostuu.”

Ähkäisyt karkasivat äidin huulilta samalla hetkellä, kun isä sai toisen korvan kärjen nyrhittyä irti. Isä joutui sieppaamaan huutavan ja verta vuotavan Saran äidin sylistä, kun äiti taipui kaksin kerroin ja painoi vatsaansa.

“Se aistii vain sinun pelkosi”, isä sanoi. Hänen äänensä oli huterana ja kasvot vitivalkoiset, mutta silti hän ryhtyi puhdistamaan Saran haavoja. Sisko ei suostunut pysymään paikoillaan, joten toimenpide näytti epätoivoiselta.

Senna kääntyi ympäri. Hän ei pystynyt katselemaan enempää vaan syöksi suoraan seinän läpi ulos pimenevään iltaan. Pari kyläläistä oli pysähtynyt talon eteen kummeksuva ilme kasvoillaan, mutta kukaan ei pyrkinyt kohti ovea, ei yrittänyt selvittää, mistä meteli johtui. Senna juoksi, juoksi, juoksi, kunnes saapui toriaukiolle ja pysähtyi hengittämään. Hän ei ollut hengästynyt ja silti hänestä tuntui, että sydän puristuisi rinnasta ulos ja kurkku kuroutuisi umpeen. Päässä pyöri ja vatsa halusi kääntyä ympäri. Hän kosketti omia korviaan ja tunsikin jälleen niiden röpelöisyyden. Sama oli tapahtunut myös hänelle. Siitä huolimatta, miten Sara oli kärsinyt, isä ja äiti olivat päättäneet leikata myös Sennan korvat.

Senna ei edes tiennyt, oliko silpominen vai valehtelu pahempaa siitä huolimatta, että molemmat oli puettu suojelemisen huntuun. Hänellä oli oikeus tietää totuus taustastaan mutta se oli riistetty häneltä. Vasta nyt hän alkoi ymmärtää, että hän oli muutakin kuin köyhä tyttö pienestä kylästä. Hän voisi olla enemmän,

hän voisi tehdä enemmän. Hänet oli tarkoitettu auttamaan Momia ja pelastamaan maakristalli, vaikka hänen voimansa tuli vedeltä.

“Senna? Oletko sinäkin kuollut?”

Senna pyörähti ympäri. Hän oli kuvitellut, ettei kuulisi tuota ääntä enää koskaan. Hän oli itse riistänyt siltä vapauden jatkaa elämää.

LUKU 2

Momi ei ollut koskaan kokenut samanlaista hiostavuutta. Kuuma kosteus tunkeutui vaatteiden alle ja sai hien norumaan pitkin selkää. Ilma oli yhtä märkää kuin Avalonissa mutta eri tavalla. Tukka liimautui hänen niskaansa, ja kainalot olivat vetiset. Vihreys hyökysi silmille kaikkialta, ja äänet tunkeutuivat korviin lupia kyselemättä. Momin jalat olivat raskaat eivätkä olisi jaksaneet ottaa enää ainuttakaan askelta, mutta siitä huolimatta hän puski kasvillisuuden läpi. Joku kulki hänen takanaan, aivan likellä. Hengitys rahisi askelten tahdissa, tuuli toi vieraita tuoksuja.

Momi säpsähti ja työnsi peiton pois päältään. Hytin katto työntyi suoraan silmille, ja pimeydestä huolimatta hän pystyi erottamaan puun syyt. Iholla viipyili nihkeys, vaikka laivalla ei missään vaiheessa ollut kuuma kuin korkeintaan kyökissä häärätessä. Poissa oli vihreys, tilalle asettui tuttu harmaus. Sirkuttavia ja livertäviä ääniä ei enää kuulunut. Ne olivat korvautuneet tasaisella tuhinalla, joka teki ahtaasta tilasta entistä ahtaamman.

Huokaus purkautui Momin huulilta samalla hetkellä, kun hän pyyhki hiuksia kasvoiltaan. Oli turha yrittää nukahtaa saman tien uudestaan. Hän hapa-roi istualleen ja ujuttautui tikkailla. Mekko, jossa hän nukkui, kiertyi ikävästi jalkojen ympärille ja yhä jäykemmäksi käyvä nilkka vastusti myös kiipeilyä, mutta jotenkin Momi sai silti keploteltua itsensä alas. Astara tuhisi alapetillä eikä havahnutut, vaikka Momi kompuroi omiin jalkoihinsa.

Momin rintaa puristi, kun hän ajatteli tulevaa. Keväällä hänen suurin pelkonsa oli ollut, että isä näittäisi hänet jollekin vanhalle käävälle. Nyt koko asia tuntui naurettavan pieneltä, mitättömältä suorastaan. Momi oli ajanut itsensä ansaan, josta ei ollut ulospääsyä. Hän oli kulkenut temppeliltä toiselle herättääkseen maakristallin eikä jäljellä ollut enää kuin Tuulikristallin temppeli ja henkikristallin etsiminen. Vaikka Momi ei tiennyt, mistä löytäisi henkikristallin, hän vaistosi sen olevan lähellä. Se vaani ja odotti, että hän saapuisi perille ja antautuisi kohtalolleen. Luopuisi omasta elämästään maailman tasapainon vuoksi. Se oli totta kai oikein tehty, hyvän ihmisen valinta, mutta Momi ei ollut lainkaan varma, että hän oli todella hyvä ihminen.

En pysty tähän, en halua tätä. En voi kantaa tätä vastuuta, ajatukset vain purskahtivat Momin mieleen, ja hän hautasi kasvot käsiinsä. Miksi hän oli suostunut lähtemään tälle matkalle?

Me pystymme siihen yhdessä, pieni ääni kuiskasi Momin mieleen. Annan sinulle osan voimastani ja suojelen sinua. Kannattelen sinua ja välitän sanomasi kansalle. Yhdessä voimme luoda uuden kukoistavan ajan.

Momi kohotti katseensa ja vilkuili ympärilleen hytissä, mutta mikään ei ollut muuttunut. Pimeys oli kiertynyt kaiken ympärille, ja seinään iskeytyvien aaltojen ääneen sekoittuivat Astaran uniset tuhahdukset.

Kuka sinä olet? Henkikristalliko? Momi esitti kysymyksen vain mielessään, ei rohjennut lausumaan sitä ääneen. Kuka hän ajatuksiaan kuunteli? Kuka niihin vastasi? Hän oli varma, ettei ääni kuulunut hänelle itselleen, vaikka siinä oli jotain tuttua. Ei se ollut maakristallikaan, se oli varmaa, koska se olisi tarkoittanut, että hän höpisi itse itselleen.

Momi odotti. Ja odotti hieman kauemmin. Vastausta ei kuulunut. Kenties hän oli kuvitellut äänen mielessään, ehkä se oli unen jälkikaikuja. Pieni ulkoilu saattaisi selvittää päätä ja auttaa nukahtamaan uudestaan.

*Tuuli on läsnä jokaisessa henkäyksessä, joka karkaa kuolevaisten huulilta,
se on jokaisessa heinäkorren huojuunnassa ja jokaisessa meren aallossa.
Se kuljettaa pilvet taivaan halki ja työntää myrskyn merelle,
se hivelee maata ja antaa tulelle pontta.*

Tuhoutunutta maakristallia herättämään lähtenyt Momi purjehtii kohti Kapokaa, jossa sijaitsee viimeinen kristallitemppeli. Taakse ovat jääneet niin tutut maisemat kuin paras ystävä, Sennakin, joka matkaa näkijän unessa etsimässä vastauksia omasta menneisyydestään. Samaan aikaan Sonja vaeltaa viidakon halki ja toivoo löytävänsä tarujen lohikäärmeet, sillä hän uskoo voivansa niiden avulla herättää maakristallin ennen Momia. Momin rinnalla matkaavaa Astaraa puolestaan kutsuu tuuli vahvemmin kuin koskaan, ja sydän vetää häntä tuulikristallin luokse.

Kun kilpajuoksu henkikristallin luokse kiihtyy, yhä uudet kysymykset piinaavat matkalaisten mieliä. Jokaisen on kohdattava totuus ja päätettävä oma paikkansa maailmassa.

Tuulen taisto on Kristallin lapset -sarjan viimeinen osa. Aiemmin ovat ilmestyneet Maan mahti (2015), Tulen tahto (2017) ja Veden vaisto (2018).

Kannen kuva: Eveliina Kronqvist